

[Holstein.]

har begaaet! Det er der ikke Spørgsmaal om; noget saa taabeligt er der ingen, der har insinueret. Nej, højtærede Statsminister, lad os lade være med at spille Komædie.

Det var den ene Udtalelse. Den anden Udtalelse til Offentligheden, til Vejledning for den jævne Mands Retsopfattelse og Retsfølelse og Honnethedsfølelse i denne Sag, blev fremsat til „Berlingske Tidende“ umiddelbart efter den højtærede Statsministers Hjemkomst fra Genève og lød saaledes: Intervieweren spørger:

„Vi har faaet det Indtryk, at Regeringen vil holde paa Departementschefen. Er denne Opfattelse korrekt?“

„Hvorfor skulde vi ikke holde paa Departementschefen?“ svarer den højtærede Statsminister. Der spørges videre:

„Er det ensbetydende med, at der ikke foreligger noget om Departementschefens Afskedigelse fra Regeringens Side?“

hvertil den højtærede Statsminister svarer:

„Man kan ikke afskedige en Embedsmand uden Grund.“

Intervieweren spørger saa:

„Statsministeren mener altsaa ikke, at der foreligger Grunde for en Afskedigelse?“

„Nej,“ svarer den højtærede Statsminister, „man kan ikke afskedige en Embedsmand, uden at der er Grund dertil.“

Jeg vil gerne spørge, om denne den højtærede Statsministers til Offentligheden afgivne Erklæring ogsaa tiltrædes af de højtærede radikale Ministre. Hidtil er der bevaret Tavshed fra andre Ministeriemedlemmers Side end fra den højtærede Statsministers, og saa maa man parlamentarisk set, indtil der foreligger andre Oplysninger for Offentligheden, være berettiget til at antage, at Statsministerens Udtalelser godkendes af den samlede Regering. Jeg vil gerne vide, om det er Tilfældet.

Forholdet er jo det, at den højtærede Finansminister har indført en, som det har vist sig sørgelig paakrævet, Lov om Statens Regnskabsvæsen, men jeg vil hævde, at den Del af denne Lov, som vedrører Centraladministrationens Ledelse af Kontorerne, ogsaa den økonomiske Ledelse af Kontorerne, i og for sig ikke indeholder noget som helst principielt nyt, men kun slaar fast, klart og bestemt, hvad der maa siges at følge af Forholdets Natur og den danske Forvaltningslovgivnings Aand og Principper, efter at vi har faaet fri Forfatning her i Landet.

Jeg maa maaske minde den højtærede Statsminister om en Artikel i en gammel, hæderværdig, verdensberømt Erklæring, godkendt i alle frie Stater, men som for det danske Socialdemokrati synes efterhaanden at være blevet en antikveret og reaktionær Erklæring, nemlig den franske Revolutions Erklæring om Menneskerettighederne. Der staar i Artikel 15 følgende:

„Samfundet har Ret til at kræve Regnskab af enhver offentlig Funktionær for hans Administration — la société a le droit de demander compte à tout agent politique de son administration.“

Det synes mig, at den højtærede Statsminister er saare langt fra at være i Harmoni med denne Artikel i Menneskerettighedernes Erklæring, naar den højtærede Statsminister er i Stand til at udtale sig, som han har gjort overfor Offentligheden.

Thi hvorledes er Forholdet i denne sørgelige Affære i Handelsministeriet, efter at Hovedrevisoratets Betænkning foreligger, klart tilgængelig for Offentligheden? Jo, Forholdet er simpelthen følgende: Afdøde Kontorchef Arendrup har i Aarevis, skønt han var Kasserer og sin egen Kontrolør som Kasserer, ikke ført Regnskab over Indtægterne, men kun ført Regnskab over Udgifterne til Kontorhold.

Det er jo vanskeligt, muligvis, for en Departementschef ved Aarsopgørelsen at gennemgaa alle de mange Bilag til Udgiftssiden i et Ministeriums Budget, men jeg kan ikke tro, at det kan dreje sig om mere end allerhøjest et Par Dages intensivt Arbejde, neppe en Gang saa meget, at blive klar paa, hvilke Beløb der fra Finanshovedkassen er rekvireret af Ministeriet. Det kan ikke være vanskeligt at kontrolere det, og det kan heller ikke være uoverkommeligt i et Ministerium at foretage et Kasseeftersyn for at se, om Indtægter og Udgifter stemmer med hinanden.

Men det, der er sket i Handelsministeriet Aar efter Aar, er dette, at der overhovedet ikke har været foretaget noget som helst Kasseeftersyn ved Aarets Udgang, og at der heller ikke fra Departementschefens Side er ført fjerneste Kontrol. Han har ikke gjort sig den lille Ulejlighed, der skulde til, at se, hvad der rekvireredes fra Finanshovedkassen af den Kontorchef, som var baadé Kasserer og Kontrolør for sig selv, og som det derfor maatte være Departementschefens selvfølgelige Pligt at vise dobbelt Opmærksomhed overfor.

En saadan Forsømmelse — for jeg tør sige, at Menigmand vil kalde dette administrativ og embedsmæssig Forsømmelse